

[J. O. Krag.]

skal lade hans polemik ligge. Jeg havde kun et eneste indenrigspolitisk argument, og det tror jeg hr. Per Møller må erkende er væsentligt: at der er flertal i denne sal, her i folketinget, for de forslag, socialdemokratiet har fremsat. Jeg synes nok, det var berettiget at gøre den bemærkning.

Spørgsmålet om, hvad vor fraværende politiske ordfører, hr. Per Hækkerup, har sagt i tysk fjernsyn, kan jeg ikke besvare. Jeg har ikke set det, jeg har ikke hørt det, men jeg går ligesom hr. Per Møller ud fra, at han ikke har sagt, som det er blevet refereret i visse aviser.

Til sidst vil jeg takke den radikale ordfører, hr. Stinus. Jeg havde indtryk af, at han i alt væsentligt var enig med socialdemokratiet på næsten alle punkter i det, vi her har foreslået. Jeg håber, at der ud af denne debat vil komme en saglig og resultatrig behandling i et folketingsudvalg.

Poul Schlüter: Jeg har kun en ganske kort bemærkning at gøre til hr. J. O. Krag, det er til spørgsmålet om drøftelser i NATO-rådet. Jeg synes ikke, der skal være nogen tvivl her. Når hr. J. O. Krag siger, at i NATO-rådet er det hans erfaring, at man kan tale om hvad som helst, så er jeg sikker på, at den erfaring er korrekt. Bevares, der er nok en vis tradition for, hvad man normalt gør, og hvordan man lægger vægt på ikke at gå for dybt ind i andre staters interne forhold, men det er sikkert rigtigt, at man kan tale om, hvad man vil. Det skal man i og for sig også gøre. Men det, der er afgørende, er, at således som NATO-traktaten er bygget op, kan man ikke tage de sager, hr. J. O. Krag har foranlediget at tinget drøfter i dag, på NATO-rådets dagsorden. Man kan heller ikke i sager som dem, der her er tale om, træffe beslutninger i NATO-rådet, og det er derpå, det kommer an. Det må være det helt afgørende.

Må jeg sige om våbenleverancerne, at jeg føler mig overbevist om, at den bedste måde at arbejde på i en sådan sag er den, at man over for andre landes regeringer, når man har lejlighed til at føre underhåndsdrøftelser, stærkt gør sine synspunkter gældende. Det er jeg da også sikker på at den tidligere regering ofte har gjort, og jeg føler mig overbevist om, at netop når det drejer sig om

våbenleverancerne til Grækenland og til Portugal, har utvivlsomt også den nuværende regering i underhåndsdrøftelser med andre landes regeringer, også USAs regering, gjort opmærksom på, hvordan vi bedømmer dette forhold i Danmark.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (J. O. Krag): Jeg vil bare gøre hr. Poul Schlüter opmærksom på, at i socialdemokratiets forslag til folketingsbeslutning står der om Portugals kolonipolitik osv., at disse spørgsmål skal tages op i NATO, og der står om våbenleverancer fra NATO-lande til Grækenland og Portugal, at sagen rejses i NATO. Jeg forstod på hr. Poul Schlüters bemærkning, at han er enig med mig i, at begge dele er muligt.

Sigsgaard: Udenrigsministeren fandt, at det i hvert fald ikke var seriøst af mig at give Danmark medansvar for det, der var sket i Tjsekslovakiet. Nu var bemærkningen, som udenrigsministeren gengav fra mit indlæg, jo revet ud af sin sammenhæng, og så kan den jo godt lyde en smule urimelig — det kan jeg godt se — og måske svær at forstå. Derfor er det heller ikke overraskende, at udenrigsministeren åbenbart slet ikke forstod, hvad jeg sagde på det punkt, og jeg skal gerne gentage hovedræsonnementet.

Det, der skete med Tjsekslovakiet, og det, der skete med Grækenland, er udslag af blokpolitikken. Militærpagternes væsen er, at de stærkeste stater får stor magt over deres små allierede, og jo større magt militæret og militaristerne får i militærblokkene, jo hårdere slås der ned på progressive bevægelser. Altså: jo mere NATO opruster og puster sig op, jo sværere bliver det at gennemføre et tøjbrud i de mindre østeuropæiske stater. Og omvendt: jo mere militant Warszawa-pagten politik bliver, jo vanskeligere bliver det for de små NATO-lande at løsgøre sig fra militærpolitikken i vest og gennemføre et tøjbrud her. Derfor har NATO-politikkerne og dermed altså også Danmark som loyal NATO-partner et medansvar for Tjsekslovakiet. Jeg synes i øvrigt, at det vil være forkert at overse den kendsgerning, at supermagterne i hvert fald har den fælles interesse at beholde deres store indflydelse